

Izhaja:

10., 20. in 30. dan vsakega meseca.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 10 kr. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto za bolj premožne 2 goldinarja; za manj premožne rodoljube pa 1 gl. 50 kr.

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvu „Mira“ v Celovcu.

Leto XI.

V Celovcu, 30. novembra 1892.

Štev. 33.

Deželni odbori in národna enakopravnost.

Znano je, kako je pred kratkim državno sodišče razsodilo pravdo med občino Bistrice pri Pliberku in med koroškim deželnim odborom. Mi se pa spominjamo, da je državno sodišče v podobnih slučajih že drugače razsodilo.

I. Odbor mesta Trav v Dalmaciji je dne 16. februarja 1887 sklenil izključno hrvaško uradno. Nekteri Lahi tega mesta so se pritožili zoper ta sklep pri deželnem odboru. Tisti je pa v hrvaškem jeziku odgovoril, da v Dalmaciji ni laške narodnosti in da ima vsaka občina pravico, svobodno izvoliti si svoj uradni jezik. Prošilci tega hrvaškega odloka niso hoteli sprejeti in so tirjali odgovor v laškem jeziku. Deželni odbor je pa odgovoril, da je njegov uradni jezik hrvaščina. Zoper oba odloka so se tožilci pritožili pri c. k. državnem sodišču. Pritožba zoper prvi odlok (da si sme občina izbrati svoj uradni jezik) je bila ovržena, ker je bila prepozno vložena. Pritožba zoper drugi odlok je bila pa uslišana in državno sodišče je razsodilo, da je dalmatinski deželni odbor dolžen, na laške vloge odgovarjati v laškem jeziku.

II. Občina Vrbenik v Istri je poslala neko hrvaško vlogo na deželni odbor isterski. Tisti je pa ni hotel rešiti. Zato se je občina pritožila na c. k. državno sodišče. Tisto je dne 18. januarja 1888 razsodilo, da je deželni odbor državne osnovne postave prelomil, ker vloge ni hotel rešiti. Na to je deželni odbor vlogo rešil, pa v laškem jeziku, in to podpiral s tem razlogom, da je po sklepu deželnega zbora isterskega laščina uradni jezik deželnega odbora, in da pri tem uradu nihče hrvaščine ne zna. Zoper ta odlok se je občina spet pritožila pri c. k. državnem sodišču, in tisto je dne 3. julija 1888 razsodilo, da je isterski deželni odbor prelomil člen 19. državnih osnovnih postav in da je dolžen, na hrvaške vloge odgovarjati v hrvaškem jeziku.

Za Istro in Dalmacijo pa veljajo tiste postave, kakor za Koroško. Zato mi svetujemo slovenskim občinam, naj deželnemu odboru dopisujejo brez izjeme v slovenskem jeziku, in če bi se

tisti branil, take dopise ali vloge sprejemati, ali če bi na nje odgovarjal v nemškem jeziku, naj se le zopet pritožijo na c. k. državno sodišče in naj se v pritožbi skličejo na ti dve razsodbi iz leta 1888. Pogum velja! Pravica mora tudi nam Slovincem dana biti!

Nemško-liberalni „Parteitag“ v Celovcu.

Tako kmet, kakor mestjan tožita čedalje huje, da jima gre gospodarstvo zmirom bolj rakovo pot. Zasluzek je pičel, bremena pa naraščajo, da jih že skoraj ne bo mogoče še dalje nositi. Vrh tega smo imeli letos še slabo letino. Mnogi kmetje so pridelali komaj dvojno seme, in s tem bornim pridelkom naj bi preživeli sebe in družino ter plačali davke in posle in sto drugih rečij. Pri takih razmerah bi človek mislil, da bodo poslanci in voditelji ljudstva, ki so poklicani in dolžni, skrbeti za blagor dežele, premišljevali in se posvetovali, kaj bi bilo storiti, da se ljudstvu pomaga, da se mu zvišajo dohodki in znižajo bremena. Toda koroškim (nemškim) poslancem je malo na tem, ali je revno ljudstvo sito ali lačno; njim le to po glavi roji, kako bi Slovence prej ponemčili ter iztrebili slovensko besedo iz dežele, da bi potem celo deželo v svoji oblasti imeli in jo izsesavali. V ta namen so sklicali v Celovcu poseben shod koroških liberalcev in nemškutarjev. Zbrali so se dne 13. novembra pri „Sandwirthu“: pravijo, da je prišlo okoli 500 mož, udeležiti pa so se smeli le taki, ki so bili povabljeni. Kakor smo že zadnjič povedali, izlili so na tem shodu svojo jezo nad nami mirnimi Slovenci. Jezi jih, da še živimo in da se ne damo tako hitro ponemčiti, kakor bi oni želeli. Jezi jih, da snujemo posojilnice, s katerimi pomagamo slovenskim kmetom, da jih ne morejo zavolj malih dolgov brž od hiše pognati. Jezi jih, da se zbiramo pri veselicah in zborih naših Ciril-Metodovih podružnic, da tam slovenske pesmi prepevamo in se po domače razveseljujemo. Jezi jih, da se poganjamo za slovenske šole in za pravice našega jezika pri cesarskih in deželnih uradnih. Rekli smo pa že zadnjič, da so ti nemški gospodje čisto pozabili, da imamo mi ustavo in cesarske postave, ki nam dajejo pravico do vseh tistih rečij, za ktere

se mi poganjamo. Če pa mi le svoje tirjamo in za to prosimo, kar nam po pravici gre, potem pač ti gospodje nemajo nobene pravice, jeziti se nad nami! Rekli so, da se na Koroškem večidel le privandrani Kranjci in Štajerci poganjajo za slovensčino in njene pravice. To pa ni resnično. Ko bi mi na Kranjce in Štajerce čakali, potem bi le malo opravili, ker jih je le pičlo število med nami na Koroškem. To blebetanje je čisto prazno; v dokaz navedemo le nekaj izgovorov. V Kotmari vasi ni nobenega Kranjca ali Štajerca, in vendar so tam Slovenci zmagali tako pri državnih, kakor pri občinskih volitvah. Ravno to velja za Št. Jakob, za Žabnice, za Blato, za Libučce, za Šmihel nad Pliberkom, za Belo, za Globasnico in več drugih občin, kjer ni ne Kranjcev, ne Štajercev, pa so vendar liberalci pri volitvah zmirom tepeni. Kdo pa tukaj zmaga in se za slovensčino vojskuje, če ne koroški Slovenci? V Doberli vesi je en sam Čeh; ali ima tisti mar 100 glasov, da je zamogel liberalce pri državnih in občinskih volitvah premagati? Takih izgovorov bi lahko še več našli. Liberalci se tedaj vedoma lažejo, ako vedno še trdijo, da vsa slovenska agitacija izhaja od takih, ki niso na Koroškem rojeni. Mi koroški Slovenci sami dobro vemo, kje nas čevlji žuli; mi sami spoznamo, da so naše šole slabe, sami želimo, da bi se preuredil volilni red, da bi tudi mi koroški Slovenci dobili vsaj enega svojega poslance za državni zbor. Sami spoznamo, da bomo tudi mi tako dolgo zavrženi in zaničevani, dokler bo naš slovenski jezik povsodi zavržen in zaničevan; zato se poganjamo za pravice našega jezika po šolah in kancelijah. Nam rojenim Korošcem očitajo, da smo sami Kranjci: nasprotno pa je resnica, da dr. Luggin in baron Dumreicher nista Korošca, prvi je Tirolec, drugi je pa menda Dunajčan, in vendar sta se ravno ta dva največ ustila na tem „koroškem“ shodu! Krivično misli dr. Luggin o slovenskih rodoljubih, ako trdi, da nemajo družega namena, kakor „Nemce dražiti“, in po krivici obsoja slovensko gibanje, ako trdi, da je to surova agitacija. Mi hočemo le svoje pravice, dražimo pa nikogar. Ali je pa morda to draženje, ako se komu očita, da krivico dela? Naj nam dr. Luggin pové, kje in kedaj je bila naša agitacija surova? Mi hodimo po postavnih poti; če bi tega ne delali, bi

Župnik Kneipp in národno gospodarstvo.

O Kneippu se danes po celem svetu govori. Ne samo taki, ki so pri njem ljubo zdravje dobili, hvalijo njegov spomin, tudi visokoučeni zdravniki se ne ustrašijo truda in troškov ter grejo v Würshofen, kjer sedijo poleg Kneippa, ga poslušajo in se učijo njegovega zdravljenja, da znajo potem tudi sami po tem načinu zdraviti in ubogim bolnikom pomagati. Župnik Kneipp je, kakor znano, sovražnik mnogoštevilnih zdravil. Nevoljen postane, kedar je govor o opiumu, kokenu in podobnih tujih zdravilih, ki stanejo drage denarje, pa človeškemu telesu le strup donasajo. Namesto teh dragih zdravil priporoča on domača zelišča, kakor pelin, tavžentročje, trpotec, regrat itd., katerih si vsak lahko sam natrga in posuši. Čemu denar pošiljati na Kitajsko, v Indijo in Brazilijo, če nam je pa Bog v lastni domovini dal dosti rastlin, ki imajo ravno tako zdravilno moč! Župnik Kneipp se tudi pri zdravljenju ozira na premožnost raznih bolnikov. On zdravi z vodo in domačimi rožami; to je po ceni in vendar dobro. Ravno tako prav ravna s tem, da se vojskuje zoper neko rastlino, ki požre vsako leto na milijone našega denarja. To je bobova kava, ki jo vozijo k nam iz Afrike, Azije in Amerike. V 200 letih se je pri nas že tako udomačila, da jo najdeš že v vsaki revni koči. Če se pomisli, da si revni ljudje ne morejo kupiti najboljših kave, ampak da se zadovoljijo s slabimi vrstami, moramo veseliti biti, da je župnik Kneipp začel priporočati sladno kavo in s tem pota gladiti domačemu pridelku. Ni še dolgo, kar se

je sladna kava prodajati začela in že se je silno mnogo užije, in to ne samo po revnih hišah, ampak tudi pri bogatih ljudeh.

Kakor pravi župnik Kneipp, ima bobova kava nek hudi strup v sebi, ki se imenuje „kafein“. Ta strup močno razburja živce in škoduje posebno bolehnim in slabotnim ljudem. Pri gospodi je navada, da se po južini izpije nekoliko črne kave; ljudje mislijo, da to pospešuje prebavljanje. Župnik Kneipp pa pravi, da je ravno narobe res: črna kava žene jedi kar siloma iz želodca v čreva, ko niso niti še prebavljene, tako da telesu čisto nič ne koristijo. Bobova kava nema v sebi nobene tečnosti, nobene redilne moči, ona le suši. Kneipp ima tedaj prav, da se poganja za sladno kavo, ki ne proizvaja, kakor bobova, boleznij v želodcu in v živcih, blede in brezkrvnosti. Sladna kava ima pa veliko redilne moči v sebi in je pri tem še tako po ceni, da se je dobi za isti denar štirikrat toliko, ko bobove kave. Komur iz začetka sladni okus ne ugaja, naj meša sladno z bobovo kavo. Sicer pa je župnik Kneipp tovarnam Fr. Kathreinerjevih dedičev na Dunaju in v Monakovem dovolil, prodajati sladno kavo z okusom bobove kave v celih zrnih. Tovarna se mora pri izdelovanju in pri ceni ravnati po željah župnika Kneippa, ker bi sicer zgubila pravico imenovati svoj izdelek „Kneippovo“ kavo.

Mnogogospodarji na deželi so že začeli rabiti sladno kavo, ker jim pride ceneje. Posli se ga iz začetka branijo, počasi se ga pa vendar navadijo. Saj so se ljudje tudi tega navadili, da pijejo sadni mošt namesto vina

iz grozdja. Pri sedanjih slabih časih je nemogoče, da bi kmet za celo družino kupoval bobovo kavo. Davki in druga plačila naraščajo od leta do leta, kmet mora gledati, kje bo kaj prihranil. Ako se sladna kava močno razširi, koristilo bo to tudi našim kmetovalcem, ker se bo ječmen podražil. Čemu bomo vsako leto milijone pošiljali iz dežele za bobovo kavo? Podpirajmo rajši naše kmete, ki se jim tako trda godi! Kaj bomo mi skrbeli za posestnike kavinih nasadov v Indiji in Ameriki, saj se tudi oni za nas nič ne zmenijo. Kneippijanec.

Smešničar.

Bolnik: „Kaj mislite, gospod zdravnik, če bi se jaz prav prestrašil, ali se moja bolezen ne bo shujšala?“

Zdravnik: „Seveda!“

Bolnik: „Tedaj prosim, da se na to ozirate, kedar bote svoj račun pisali!“

Hlapec: „Gospodinja je prehuda, jaz pojdem od hiše.“

Kmet: „Jaz bi sam rad šel, ko bi smel.“

Kmetica (tujemu beraču): „Zakaj pa v svoji fari ne beračiš?“

Berač: „Ko bi jaz svojo faro imel, bi mi ne bilo treba beračiti.“

Prvi lovec: „Ali si ti včeraj zajca ustrelil?“

Drugi lovec: „Jaz ne, pa moj brat je enega falil.“

nas bili dr. Luggin in njegovi tovariši že davno na kake paragrafe nategnili! Naš list je dr. Luggin imenoval „Hetzblatt“ (šćuvalni list); vprašamo ga, s čim zamore to dokazati? Kdaj smo mi Slovence hujskali na Nemce? Mi smo vedno le rekli: „dajte nam naše, kakor se mi vašega ne dotikamo, pa bomo prijatelji“. Ali to ni pravična beseda? „Mir“ že ne more bolj mirno, potrpežljivo in krotko pisati, kakor piše; nasprotno pa smeta „Freie Stimmen“ in Beljaška „Deutsche Allgemeine Zeitung“ slovenske rodoljube zmirjati, psovati in s koli napadati, kolikor se jima poljubi; onadva lista ostane brez kazni, in nju stranka se niti ne zavé, da prav ta lista v resnici zaslužita priimek, ktereга je Luggin „Miru“ dal. Dr. Luggin ne zna slovensko in „Mira“ ne bere, toraj najbrž ne ve, kaj „Mir“ piše in kako piše, in vendar hoče „Mir“ obsoditi, ne da bi ga poznal! Ali je to pošteno?

Veliko še bi se dalo odgovoriti na to, kar so krivičnega ali pa neresničnega rekli Luggin, Steinwender in Dumreicher. Pa čemu? Saj se teh ljudij nič ne prime; če bi jim stokrat dokazal, da so krivični, ne bodo se poboljšali, ker se poboljšati nočejo in pravice ne ljubijo. Njih klic je le boj, ker se še močnejše čutijo ter upajo na zaslombo pri nemških bratih na severu in na našo vlado, ki jim ne zakrivi lasú. Vojsko in boj so nam napovedali, in mi se moramo braniti. Pomagal nam bo Bog, ki brani pravico. Nič bi nam ne mogli, ko bi mi ne imeli nemškutarjev in toliko omahljivcev v naši sredi. Ti ljudje so naša nadloga in naša šiba. Kjerkoli se najde kak nemškutar, ki nemščino povzdiguje in svoj materni jezik slovensščino zaničuje, tistega se oklenejo naši nasprotniki, tistega naučijo, kako mora zdražbo in prepirljivost delati pri volitvah, kako mora loviti podpise za nemško šolo, kako mora po liberalnih časnikih črniti duhovnike in rodoljubne Slovence. Tistega pošiljajo v boj za liberalno stranko; on jim mora služiti za hlapca, ogleduha in ovaduha. Očitni nemškutarji niso povsodi; pa omahljivcev se nikjer ne manjka. Tisti so nam tudi v škodo in žalost rojeni, ker vsakemu preradi verjamejo in se dajo vsakemu zapeljati, tako da se na nje nikoli zanašati ne moremo.

Kaj nam je tedaj storiti, da srečno odbijemo napad, s katerim nas nemški liberalci uničiti žugajo? Pred vsem nam je treba skrbeti, da se iztrebi plevelj nemškutarjev in omahljivcev. Š čim pa bi se to doseglo? Edina pomoč je: pouk. Poučujmo nevedne ljudi z govorjeno in pisano besedo, da je to, kar mi hočemo, pravično in pametno, to pa, kar nasprotniki hočejo, krivično in nespametno, da so naše misli in težnje za ljudstvo koristne, težnje in misli nasprotnikov pa škodljive. Za tak ustmeni pouk so posebno pripravni javni shodi, kjer nastopi več dobrih govornikov. Zato bi bilo želeti, da bi naše katoliško-politično in gospodarsko društvo prav pridno shode napravljalo in se oskrbelo z dobrimi govorniki. Nadalje naj bi tudi naše Ciril-Metodove podružnice pridno zborovale in ljudstvu odprle oči vsaj v šolskih vprašanjih. Poleg ustmenega pouka pa je v naših časih tudi pouk s tiskano besedo veliko veljavo pridobil. Prav s tem pripomočkom so si liberalci v Avstriji in v celi Evropi na konja pomagali. V tem jih smemo tudi mi posnemati: razširjajmo naše slovensko-katoliške liste! Posebno naj se gleda in pazi na to, da se bo „Mir“ res v vsaki slovenski hiši in koči na Koroškem bral!

Pa še eno besedo imamo na srcu, ki je ne smemo in nočemo zamolčati: skrbimo za to, da se naše ljudstvo napolni spets katoliškim duhom in verskim prepričanjem! Verski omahljivec je omahljiv tudi v politiki. Ker nema v veri trdne podlage, nastavlja ušesa zdaj na levo, zdaj na desno, da bi zvedel in spoznal, kdo ima prav. Da nikomur prav ne veruje in nikomur prav ne zaupa, to si šteje v veliko „modrost“, pri tem pa ne zapazi, da je postal prava šalobarda, ki ni vreden „mož“ imenovan biti. Kajti pravi mož si stvar dobro premisli, in če je kako reč za modro in pravično spoznal, tiste se drži, kakor skala. Take može pa dela le trdna krščanska vera. Kajti vernega moža razsvetljuje luč svete vere, in njemu je lahko, dobro od slabega ločiti in spoznati, ktera stranka je prava. Stranka, ki se po veri ravna, je prava; tista, ki veri nasprotuje, je na slabih potih in je za nas Slovence pogubna. Kakor lahko je, vernega moža za pravo stranko pridobiti, tako težko, ja skoro nemogoče je nasprotnikom, ga odvrniti od pravice in zapeljati ga na krivo pot. Ker se Boga boji, ne gleda na zamero ali na dobiček, ampak on se drži tega, kar po svoji vesti za pravo spozna. Kedar bomo enkrat med slovenskimi kmeti na Koroškem samo take kmete imeli, potem smo na konju, potem naši nasprotniki nič več ne opravijo. Zato moramo pa delati in truditi se, da preženemo iz naše dežele duh nevere, ki se je v deželo nosil

že mnogo desetletij, pričeni od časov cesarja Jožefa do današnjega dne. Posebno pogubonosn je bil upljiv judovski časnikov na nemške Korošce. Ker so pa tisti tudi s Slovenci v dotiki, posebno po naših mestih, zatrosil se je brezverski liberalizem tudi med naše Slovence v obilni meri. Ta nevera deluje kakor strup v telesu našega ljudstva in tisto ne bo prej zdravo, dokler tega strupa ne odpravimo. Pobožnost je za vse dobra: veren kmet bo tudi naroden in zanesljiv pri volitvah in v vseh rečeh, on bo trezen in priden, toraj dober gospodar, vsled poštenega življenja bo tudi zdrav in močen ter nam v zdravem zarodu zapustil nado boljše bodočnosti.

Dopisi prijateljev.

(20 kron) poslal nam je v korist družbe sv. Cirila in Metoda rodoljubni in požrtvovalni prečast. g. župnik J. Skerbinc v Vogrčah. Lepa hvala in Bog ga živi! Vivant sequentes!

Iz Celovca. (Nemški „parteitag“ in naše posojilnice.) Krivičnost naših nasprotnikov spoznamo najložeje iz tega, ker so jim napoti celó naše posojilnice. Tiste se ne pečajo s politiko; ustanovljene so le za to, da si sosedi med seboj pomagajo: eni namreč denar ukladajo in dobivajo od njega obresti, kakor če bi denar vložili v hranilnico, ki je za mnoge zelo oddaljena, drugi pa iz njih na posodo dobivajo, če kaj potrebujejo, in tako je obojnim pomagano. Nemcem te posojilnice ne delajo nobene škode in nobene krivice. Tudi nemške in nemškutarske posojilnice ne delajo nam Slovincem nobene krivice, zato se mi nič nismo jezili, ko so naši nasprotniki naredili posojilnice v Grabštanju, Žreleu, Kotmarivasi, Borovljah in Dobri vasi. Nasprotniki pa se jezijo čez naše posojilnice, kakor je dr. Luggin v svojem govoru na nemško-liberalnem shodu zastopiti dal. Jezi jih, da naš slovenski posestnik ni več navezan na milost nemške hranilnice in nemških trgovcev po mestih, temveč da lahko pomoč dobi pri svoji domači kasi, pri kateri je sam društvenik ali pa celó odbornik in ima pravico, tudi vmes govoriti. Mi se pa za jezo teh gospodov ne bomo dosti zmenili; najboljši odgovor na Lugginovo predrznost bo ta, da naredimo še več novih posojilnic, kjerkoli so potrebne. V prvi vrsti je potrebna v Železni Kaplji, kjer je sicer nemška posojilnica ali hranilnica (tega ne vemo na tanko), ki pa posojuje na prvo uknjiženje, kakor se nam od tam piše. Ker je pa dandanes le malo kak posestnik čisto brez dolga, in ker je zato težavno in drago, upnike do tega pripraviti, da se umaknejo iz prvega mesta, zato se lahko reče, da s tako posojilnico ni ljudem skoro da nič pomagano. Vrh tega je pa ta posojilnica še v nemško-liberalnih rokah. Iz okolice Železne Kaplje se je slišalo, da je tam v zadnjih časih grof Thurn že mnogo kmetij pokupil. To je žalostno, če naša zemlja prehaja v tuje roke, posebno težavno pa, če preide v grajščinske roke, ker grajščinski gozdarji in lovci napravljajo sosednim kmetom marsiktera sitnosti. Morda so ravno pogoste denarne zadrege zapeljale te kmete, da so svoja posestva grofu prodali. Iz rečenega je razvidno, da je posojilnica v Železni Kaplji v resnici potrebna. Upamo toraj, da se rodoljubi v Železni Kaplji, na Reberci, pri Jezeru, na Obirskem in v Koprivni te stvari lotijo, kajti ta posojilnica mora svoj delokrog raztegniti čez celi sodnijski okraj. — Nadalje pa je posojilnica potrebna tudi za fare Brdo in Šteben na Zili. Za te vrle korenjake na skrajni slovenski meji proti zahodu se mora priskrbeti gospodarska trdnjava. — Slednjič je pa tudi cela kanalska dolina brez tacega koristnega zavoda. Mi sodimo, da so Ukve središče za kanalske Slovence, ako se najdejo tam za to poslovanje sposobne moči. Te tri posojilnice priporočamo rodoljubom, da naj jih ustanovijo in to brž ko mogoče, da nas nasprotniki ne prehitijo. Potem, mislimo, bomo s posojilnicami dovolj preskrbljeni in utegnili bomo misliti na druge koristne in potrebne reči. Na delo toraj!

Iz Celovca. (Še nekaj pobirkov nemško-liberalnega shoda.) Ustop so imeli le povabljeni, dosegl pa je to milost tudi poročevalec „Celovčanke“, čeravno so gospodje že prej po svojem glasilu „Freie Stimmen“ napovedali, da bodo tudi vlado obirali in napadali. Gospodje morajo že poznati svoje ljudi. Poročevalec „Celovčanke“ se je pa hvaležnega skazal in je na ušesih spal, ko se je vlada napadala, zato nam o tem ni vedel ali ni smel nič poročati. Pa tudi potem, ko se je iz drugih listov zvedelo, kaj se je na shodu zoper vlado govorilo, ni našla „Celovčanke“ nobene besede, s katero bi branila svojo vlado. To so res čudne prikazni! Tudi se ljudem čudno zdi, kaj je imel Celovski c. k. okrajni glavar baron Mac-Nevin opraviti na tem shodu, kjer se je obzupanje devala c. k. vlada in vojska napove-

dala mirnim Slovincem. Je li mar zdražba zoper nas koroške Slovence postala vladni program? Med zaupne može je voljen tudi učitelj v Šmohoru Hugo Moro, tisti, ki je v „Freie Stimmen“ rodoljubne Slovence primerjal z maju, ki se mora pokončati! Tako rova zoper svoje rojake odpadnik, ki ga je rodila mati, ktera je bila vrla Slovenka in kateremu je bil stric župnik J. Parapat, sloveč slovenski pisatelj! Morda se je hotel s tako dosedaj nezasišano posvoko prikupiti onemu višjemu Celovškemu gospodu, ki je trdil, da Slovenci na Koroškem nimajo pravice živeti! Učitelji smejo toraj zdražbo delati, duhovniki pa naj bi še za versko šolo ne smeli več govoriti! Za norce!

Iz Celovca. (Koroškega učitelja bojni klic.) Znani organ koroških slavožrcov, kateremu je urednik renegat Dobernig, prinesel je v eni poslednjih števil v pozdrav koroškemu strankarskemu shodu pesem iz peresa učitelja Hugona Morota iz Šmohorja, ktera je drastičen dokaz, kako se sme pisati — zoper Slovence. V tej pesmi imenuje se slovenska národna ideja strupen z maj, ktereга je treba uničiti. „Vernichtung muss ihm werden, dem Drachenwurm, der wiederum wachsen will! Zermalmen muss der Kärntner ihn, das merket, zermalmen, ja! ehvor er gross geworden.“ To je dosloven citat iz tega pamfleta! — Sedaj naj pa še kdo reče, da na Koroškem ne vlada mir in národna enakopravnost! Le tako naprej — sodni dan ne bo izostal! „Slov. Nar.“

Iz Kotmare vesi 22. novembra. (Šolska vojska.) Danes je sklical c. k. okrajni glavar baron Mac-Nevin stariše šolskih otrok, da bi pozvedel, ali jih bodo zapisali v slovensko ali nemško šolo. Našim nemškutarjem je bilo to že osem dnij poprej znano, kakor pa se je naznanilo županstvu. Tako so imeli čas, da so okoli letali, lagali in ljudi hujskali zoper Slovence. Ko smo pred okrajnim glavarjem vkup prišli, so nas nemškutarji zmirjali „ravbarje“ in „osle“, c. k. okrajni glavar je pa to mirno poslušal. Sploh se je ta gospod povsem čisto pristransko obnašal in se poganjal za nemško šolo, kar bomo ob svojem času vse s pričami dokazali. Ko so naši videli, kako se pritiska zoper slovensko šolo, in ko so zdvijani nemškutarji vedno huje tulili, zapustilo je čez 40 mož dvorano. Kaj so potem nemškutarji in okrajni glavar sklenili in zapisali, tega danes še ne vemo. Še tisti večer sta šla naš vrli župan in en odbornik v Celovec, da sta v imenu naših mož pred ravno tistim g. okrajnim glavarjem protest vložila zoper to postopanje in tak pristransk pritisk. Vse to bomo naznanili tudi gg. državnim poslancem. Smo si koj mislili, zakaj se je naša šola na videz razdelila, ker gospodje upajo, da bodo Slovence s strahovanjem prisili, da zapišejo otroke v nemško šolo. O tem krutem nasilstvu bomo prihodnjič obširneje in natančneje poročali.

Iz zgornjega Roža. (Naš deželni odbor) tedaj noče slovensko uradovati, kakor je odgovoril občini Bistriški pri Pliberci, in če mu bo kaka slovenska občina po slovensko kaj pisala, jej ne bo odgovora dal! Mi pa vprašamo: kdo pa more naše občine siliti, da bi morale vse po nemško pisati? V kateri postavi pa to stoji? In če župan nemško ne zna in drugi odborniki tudi ne, in če nemajo nemškega tajnika, kako bodo deželnemu odboru pisali po nemško? Ali ni deželni odbor oblast, katero smo si sami postavili? Mi volimo poslance, poslanci volijo deželne odbornike, tisti pa nastavljajo uradnike. Deželni odbor je tedaj oblast, ki je postavljena od koroškega ljudstva, on se mora tedaj obračati po željah ljudstva, ne pa ljudstvu silo delati in ga strahovati. Nam Slovincem pa deželni odborniki in uradniki silo delajo, ako zametujejo naš slovenski jezik, tega si ne pustimo dopasti od naših služabnikov, kajti to in nič drugega niso deželni uradniki, med ktere spadajo tudi deželni odborniki! Oni so odgovorni našim poslancem, in poslanci so voljeni od nas, toraj so tudi nekako zavezani, ravnati se po naših željah. Če smo jih volili za naše poslance, nismo jih volili za naše gospode, ampak le za naše varuhe in oskrbnike. Ali pa ni oskrbnik služabnik tistega, čigar premoženje oskrbuje? Deželni odbor se izgovarja, da se je doslej vedno le nemško uradovalo. Ta izgovor pa ne velja. Do zdaj so Slovenci spali in se niso zavedali svojih pravic. Odkar pa so se zbudili, imajo pred Bogom in pred svetom pravico, da živijo, da se omikajo v svojem maternem jeziku in da s celim svetom govorijo in občujejo v tem jeziku. Tudi v drugih deželah, kjer je mešano prebivalstvo, morajo deželni odbori in njih uradniki uradovati v dveh jezikih; nemškim občinam in strankam pišejo in odgovarjajo po nemško, slovanskim pa po slovansko. To je čisto naravno in pravično ter bo obveljalo tudi na Koroškem, če tudi koroška nemška gospoda nas Slovence malo obrajta in povsod prezira. Slovenci morajo dobiti enake pravice, kakor

jih imajo Nemci in drugi národi v Avstriji. To tirja ravnopravnost!

Iz Štebna pri Velikovcu. (Smrtna kosa.) Dne 17. novembra smo pokopali obče priljubljenega in spoštovanega posestnika Jožefa Klančnika p. d. Mežnarja. Še le 44 let star je bil že 20 let občinski odbornik, 12 let prvi svetovalec, pred 5. leti pa je bil izvoljen za župana. Kot tak je svoje dolžnosti zvesto spolnoval, vsakemu pomagal s svetom ali djanjem ter z občinskim premoženjem vestno in dobro gospodaril, tako da je 400 gld. v blagajnici zapustil. Bil je veren kristjan in zvest pristaš slovensko-katoliške stranke, katero je tudi pri volitvah podpiral. Bog mu daj nebesa; naj v miru počiva!

Iz Svinca (Eberstein). (V sodni zapor zaradi — neznanja nemščine.) Tukajšnji c. k. okrajni sodnik Pichs je dne 11. t. m. dal na 24 ur v zapor kmeta Jožefa Kolmana p. d. Krajca iz Brankovica, ker se ni mogel nemški zagovarjati, ker ni zmožen nemškega jezika in je prosil za tolmača, kterega pa se mu ni hotelo dati. Imel je seboj sicer svojega sina, ki je zmožen obeh jezikov, da bi bil tolmačil med očetom in sodnikom, pa sodnik Pichs mu tega ni hotel dovoliti. Na to je kmet rekel, da se drugače ne more sporazumeti, vzal klobuk ter hotel oditi. Sodnik pa je nad njim kakor besen zarenčal: „warte, ich werde dich schon deutsch lehren“, ter ga dal 24 ur utakniti v luknjo. Drugi dan, ko ga je prišel sluga iskat, da ga dovede pred sodnika, mu je pa tudi ta (sluga namreč) pod nosom poribal s tem, da ga je vprašal: „no, hast du jetzt schon deutsch erlernt?“ Kmetu se je dalo ves ta čas kot hrana le samo hlebček kruha za 5 kr., za kterega je pa moral plačati 8 kr. Mi zabeležimo ta nečuvni slučaj brez vsakega komentara, ker mu komentara treba ni. Besedo imajo sedaj slovenski poslanci.

Iz Dunaja. (Svit stare večine!) Kakor bi zabliskalo, prikazal se nam je pri enem glasovanju svit nekdanje večine. Šlo je namreč zato, ali se ima poslanec dr. Menger pokarati za to, ker je vse pristaše češkega državnega prava imenoval „veleizdajalce“. Dolgo so se poslanci prepirali, pri glasovanju pa so vkup potegnili Čehi, Poljaki, Rusini, Slovenci, Hrvati, Rumunci in nemški konservativci, skupaj 155 glasov zoper Mengerja; za njega pa so se potegnili nemški in laški liberalci in nemški národnjaki. Spravili so le 104 glase skupaj, toraj so podlegli. Zdaj vprašamo: zakaj bi pa ti poslanci raznih národov, ki so že nekaj vedno složno postopali in glasovali, tega ne mogli storiti še znanprej? Kaj brani Mladočehom, okleniti se tistih strank, ki niso sovražne pravicam češkega národa? Mislimo, da bi bil odgovor na ta vprašanja vendar lahek, in vendar ga tisti ne dajo, kterim mar gre. Zdi se nam pa, da bo tega prehodnjega stanja kmalu konec in da se bodo stranke nekdanje desnice zopet našle. Morajo se iskati in najti, ker so druga na drugo navezane. Bog daj, da se to kmalu zgodi!

Politični pregled.

V državnem zboru je slovenski poslanec dr. Ferjančič dobro govoril za Slovence in posebno še kazal na tužne razmere na Koroškem. Zaklical je vladi, naj se že vendar enkrat ozre na slovenske potrebe in tirjatve, če jej je kaj ležeče na glasovih slovenskih poslancev. Iz teh besed razvidimo, da so slovenski poslanci pripravljeni, stopiti v opozicijo (nasprotovanje zoper vlado), ako se ne bo čisto nič ozirala na naše želje. Položaj je zdaj silno dolgočasen. Eno upanje pa se nam je zabliskalo, ko je namreč dr. Menger češke stranke tako podkuril, da so složno postopale. Rekel je namreč, da je vsak veleizdajalec, kdor zagovarja češko pravo. Na to se je vzdignil strašen vihar. Mladočehi so vpili, da mora besedo preklicati, ker pa tega ni hotel, ga niso pustili dalje govoriti. Predsednik je Mengerja zavolj te žaljive besede pogrjal, kar tudi zasluži, kajti mnogo cesarjev in kraljev je že potrdilo češko pravo s svojim podpisom, tako še cesar Ferdinand in sedanji cesar Franc Jožef. Češki plemenitaši gotovo niso izdajalci in vendar se tudi oni držijo češkega prava. Zato so bili tudi oni razžaljeni po Mengerjevih besedah in so ga zavrnili; potem je cela zbornica izrekla Mengerju svojo grajo nad nepremišljenimi besedami. Menger sam je drugi dan besede po malem nazaj jemal in se izgovarjal, da ni mislil nikogar razžaliti. Med najhujšimi kričaji, ki so Mengerju prav dajali in na Čeha vpili, se je odlikoval naš koroški Ghon in pa štajerski poslanec Morre, ki je pa tudi rojen Korošec in je sin slovenske matere. Tudi Korošec dr. Steinwender ima pri drugih prilikah navado, da vmes vpije in hoče vse strahovati. Zdi se toraj, da so naši koroški Nemci najbolj razposajeni in bojaželjni, ker so vajeni gospodovati in v Slovanih videti niže vrste ljudstvo. — Tiskovni pododsek je

tiskovno postavlo nekoliko predelal. Odpraviti hoče časniški kolek in dovoliti slobodno prodajo knjig in časnikov. Dokler pa vlada v to ne privoli, nemamo dosti upanja, da bi se kaj zboljšalo v tem oziru. — Poljaki so sklenili, potegniti se za pravice svojih rojakov v Šleziji. — Nemški šulferajn toži, da mu vedno manj podpore dohaja, in milo zdihuje, naj se mu pomaga. Nemci sami so začeli spoznavati, da to društvo ni vredno podpore. — Poljski katoliški shod se bo sklical v mesto Krakov. — Na Ogorskem imajo novo ministerstvo, kteremu je Wekerle predsednik, prava duša te vlade je pa kalvinec Tisza. Upejljati hočejo najprej civilne poroke, gospodstva pa temu nasprotuje. Papežev list „Moniteur de Rome“ svari Madjare in pravi, da sami delajo na uničenje svoje države. — Rumunski kralj se je nekaj dnij na Dunaju mudil. Lahko, da ni bilo brez političnih namenov. — Da je bil ruski carevič na Dunaju tako prijazno sprejet, iz tega se po pravici sklepa, da so se razmere med Avstrijo in Rusijo precej zboljšale. To bi bilo želeti, kajti strah pred vojsko nam naklada prehuda bremena. — V Afriki so Francozi popolnoma premagali divje Dahomejce in jim vzeli glavno mesto Abomej. Kralj Behanzin je zbežal. — V Ameriki je za predsednika izvoljen demokrat Kleveland. Tudi Slovenci so mu dali svoje glasove; demokrati so namreč tujim národom bolj pravični, kakor republikanci. — Voditelju socijalnih demokratov Liebknechtu se je očitalo, da ima kot urednik previsoko plačo (7000 mark ima letnih dohodkov). On je pa odgovoril, da se mora duševno delo bolje plačati. Ravno to so pa socijalisti do zdaj zanikali. Iz tega se vidi, na kako slabih nogah so njih načela.

Gospodarske stvari.

Živinski sejmi meseca decembra.

Dne 5. decembra v Velikovcu; 12. decemb. v Wolfsbergu; 21. v Beljaku; 27. dec. v Labudu in Svincu.

Kako kisló zelje hraniti. Če se začne na površju kislega zelja delati plesnoba, vlij počasi na tekočino, ki stoji nad zeljem, pol litra žganja, predno jemlješ iz kadi. Ako se to 3—4krat ponavlja, se zelje dobro ohrani ter dobi celo prijeten vinski okus.

Kako se spozna starost krav? Trgovci z živino se poslužujejo raznih zvijač, da bi prevarili kupeca, da je krava mlajša, nego je v resnici. Starost krave pozna se pa po tem-le: Če krava ni še štiri leta stara, nima po rogeh nikakih obročkov, v četrtem letu pa dobi eden obroček, ki se lahko vidi ali otiplje. Potem dobi krava slednje leto po eden tak obroček. Trgovci živinski pa izkušajo te globine, kolikor se da, odpraviti s tem, da roge ostržejo s koščkom stekla in jih potem zgladijo z lesom. Popolnoma se ti obročki vendar ne dajo odpraviti, in spreten kupec bode, potegnivši z roko po rogeh, precej očutil letne obročke in tudi spoznal, da so rogovi umetno zglajeni. Pri mladi živini so kočniki enako veliki, pri stari pa ne, ker se navadno vsi zobje enako ne obrabijo.

Da konjem manj pokajo kopita priporočajo se v pomoč mēd in rumeni vosek. Vzemi vsakega polovico ter pristavi k slabemu ognju in le toliko segrej, da oboje raztopiš in dobro pomešaš. Kadar to mazilo rabiš, najprej kopito dobro osnaži in izmij z mlačno vodo, potem vzemi čopič (penzelj) ter njim spodaj in zgoraj rod z eno tekočino dobro namaži; tudi razpokline dobro osnaži in zamaži s tem mazilom. Kedar se to mazilo rabi, mora se vselej nekoliko pogreti. Po večkratni rabi poizgubé se razpoke in razpokljine, kopito se zopet oživi, rožena stena postaja lepo cela in pri kovanju se prepričaš, da ima rog neko posebno dobro voljnost.

Novičar.

Na Koroškem. Poroča se nam, da se je dne 7. t. m. vozil v uradnih zadevah po Pliberški okolici nek visok in v deželi vplivni gospod ter se tako v Pliberku kakor na Bistrici pri Šmihelu izražal proti slovenskemu gibanju jako samooblastno in nepremišljeno. Slovenci in v obče udje Ciril-Metodovih družnic so mu sami „hetzerji“. Vedno stara pesem! Pa saj ni čuda; take opazbe je moral že slišati celo naš povsem krotki g. poslanec Muri, ki je tudi „Hetzer“, — in g. župniku in poslancu Greg. Einspielerju se je iz teh ust še pred kratkim časom, in sicer javno na ulici, to glasno omenjalo v posmeh drugim z besedami „reisen Sie wohl und hetzen Sie nicht“. Mi naj bi se tedaj ne smeli gibati, nasprotniki pa bi nas smeli s koli pobijati. O tem nas je do cela preveril zadnji „Parteitag“ koroških Nemcev in nemškutarjev v Celovcu, zoper kterega rohnenje in

kruto postopanje pa nemajo naše višje osebe nikake grajalne besede. — Celovski kipar g. Vek. Progar je prav lepo prenovil cerkev sv. Jere v labudski dolini. — Za pogorelce v Medgorjah in Št. Lenartu se je po cerkvah nabralo 1344 gld. — Novo hišo za 5 razredno ljudsko šolo mislijo zidati v Celovcu. — Pogorel je mlin gospe Buchleitner pri Velikovcu. — Gosp. dr. Alfred Eisenzopf je imenovan za državnega pravdnika v Celovcu. On je zmožen slovenskega jezika in je izvrsten jurist. — Zgorela je Kapova kajža pod Grabštanjem. — Ubili so krčmarja v Štebnu pri Globasnici.

Na Kranjskem. V Zagorju bolehajo otroci za davico. — V Hrenovcih na Notranjskem mrjejo za legarjem. — Sv. misijon so imeli v Št. Vidu nad Ljubljano. — Dva inženirja merita Vipavsko železnico. — Ameriško trsnico bodo nasadili pri Novem mestu. — Po suhih krajih na Dolenjskem bodo napravili vodnjake. Delo se prične že prihodnje leto.

Na Štajerskem. Železnica iz Poličan v Konjice je že dodelana. — Pri občinskih volitvah v Ribnici so zmagali Slovenci. Bralno društvo se snuje v Laškem trgu. — Nova šola se bo naredila v Turjah pri Laškem trgu.

Na Primorskem. Po trdem, štiridnevem boju so pri občinskih volitvah v Pomjanu zmagali Slovenci. Veselje nad to zmago je veliko, ker ima občina 13 volilnih mož in odločuje tudi državnozbornski volitvi. — Tovarno za lupljenje kave bodo naredili v Trstu.

Po drugih deželah. Opat dr. Pogledič v Zagrebu je volil 63.000 gld. za dobrodelne namene. — Izsušiti hočejo veliko Neusidlersko jezero na Ogorskem. Delo se računi na 5 milijonov gld., pridobilo se bo pa rodovitne zemlje 120.000 oralov, ki bo vredna 36 do 40 milijonov. — Prav dober list je „Amerikanski Slovenec“, ki izhaja v Toweru. Prinaša tudi nedeljske evangelijske in pridige in s tem ustreže našim rojakom, ki živijo raztrešeni po širni deželi ter le redko kako pridigo dobijo, dokler so le slovensčine popolnoma zmožni. Da bi se ta potrebni list vzdržal, naj bi si ga naročile vsaj premožnejše slovenske čitalnice. — Potopil se je parnik „Štefanija“ pri Reki. — V Čikagu (Amerika) se je odprla velika svetovna razstava. — Misijonsko delo trapistov v južni Afriki vrlo napreduje. Šteje že 500 redovnikov in redovnic. Vodstvo je prevzel č. g. P. Amandus, ker doseđanji vodja zavolj visoke starosti ni več zadostoval vsem zahtevam. Podjetje je postavljeno pod varstvo propagande v Rimu ter je podpore vredno. — V mestu Milvanke v Ameriki je pogorelo 500 hiš; nad 3000 ljudi je brez strehe. — Na celem svetu se pridelava vina okoli 120 milijonov hektolitrov. Od teh pride na Laško 30, na Francosko z Alžerom 29, na Špansko 28, na Avstro-Ogorsko 10, na Rusijo 3, na Grško 2, na Rumunijo 2, na Nemčijo 2 in na Bolgarijo 2 milijona hektolitrov. — Na Laškem so letos spet toliko vina pridelali, da jim posode zmanjkuje. Vino je dobro in močno ter se dobi po zelo nizkih cenah. — Bogataš Loria v Milanu na Laškem je zapustil 30 milijonov lir za reveže in take, ki so brez dela.

Književnost.

1.) „Venček pravljic in pripovedek.“ Slovenski mladini spisal Josip Freuensfeld. Celje, 1892. Samozaložba. Tiskal Drag. Hribar. Str. 87 v 8°. — To je naslov lične knjizici, katero je slovenski mladini, upu našemu, spisal v lepi slovensčini gosp. J. Freuensfeld, učitelj v Ljutomeru. Pisatelj nam je povil 11 mičnih pravljic v čeden venček, kterega se bode slovenska mladina zelo veselila! Knjižica obsega pripovedke: „Povodni mož“, „Solnčni kamen“, „Sveti vir“, „Zdravilno jabelko“, „Pogreznjeni grad“, „Živa voda“, „Vile“, „Cvetlica življenja“, „Potočnica“, „Sinica“, „Morska roža“. Mično in zanimivo nam pripoveduje, kako je mali Blažek obiskal povodnjega moža, kako se je milosrčnost do ubogega berača poplačala, kaj premore materina ljubezen, ljubezen do sestre, matere itd. Pravljica „pogreznjeni grad“ pa kaže, kako je nastalo Vrbsko jezero. — Lepo knjižico kar najtopleje priporočamo vsem mladino ljubom, da jo razširjajo med našo deco! Gospoda pisatelja pa prosimo, da nas kmalu zopet razveseli s kakšno mično knjižico! Cena „Venčku“ je 35 kr., s pošto 40 kr.

2.) „Junaki.“ Spisal slov. mladini Fr. Hubad. II. knjižica. S 5. podobami. Str. 100 v 8°. — Ta lepa knjižica je VII. zvezek „Knjižnice družbe sv. Cirila in Metoda“. Opisuje nam mično 29 junakov. Da bi le slovenska mladina marljivo prebirala lepe knjižice, ki jih izdaja naša slavna šolska družba, ter iz njih učila se srčno ljubiti Boga, dom in cesarja! — Stane nevezana 30 kr., vezana 35 kr.

3.) „Janez Cigler, slovenski pisatelj.“ V spomin stoletnice njegovega rojstva spisal Ivan Vrhovnik, župnik trnovski v Ljubljani. Str. 54 v 8°. — Tudi to knjižico je izdala slavna družba

sv. Cirila in Metoda. V lepej slovenščini opisuje č. g. pisatelj življenje in delovanje slovečega slovenskega pisatelja, duhovnika Ciglerja, kateri je Slovencem znan zlasti po povestih „Sreča v nesreči“, in „Kortonica, koroška deklica“, „Deteljica“ itd. Knjižico diči podoba Ciglerjeva, njegovega rojstnega doma in grobnega spomenika. Zivljenjepisa Ciglerjev bodi toplo priporočan vsem Slovencem. — Vezan iztis stane 20 kr.

Listnica upravnštva.

G. F. Tr. v Libeličah. Ker nam svojega popolnega imena ne zaupate, se tudi mi na Vaše naročilo inserata ne moremo ozirati.

Loterijske srečke od 26. novembra.

Line 4 65 41 19 80

Trst 81 47 7 21 4

Tržne cene v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitre	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	5	30	6	60
rž	4	50	5	60
ječmen	3	60	4	50
oves	2	20	2	70
hejda	4	20	5	20
turšica (sirk)	3	50	4	40
pšeno	8	—	10	—
fižol	5	10	6	35
repica (krompir)	1	30	2	15
deteljno seme	—	—	—	—

Sladko seno je po 2 gld. 20 kr. do 2 gld. 50 kr., kisló 1 gld. 40 kr. do 2 gld. 20 kr., slama po 1 gld. 90 kr. meterski cent (100 kil). Frišen špeh je po 58 do 64 kr. kila, maslo in puter po 95 do 105 kr. — Pitane vole plačujejo mesarji po 33 do 35 gld. stari cent.

Tiskarna družbe sv. Mohorja

se uljudno priporoča za natiskovanje vizitnic, pismenih zavitkov itd. po najnižjih cenah.

Kmetija na prodaj,

ki ima čez 41 oralov zemlje, pohištvo v dobrem stanu. Več pové posestnik Franc Modrič p. d. Jurij v Doléji vesi (Toppelsdorf) pri Celovcu.

Kmetija v najem.

Pol ure od Celovca se dobi v najem (štant) mala kmetija. Pohištvo je vse v dobrem stanu, zemlja je dobra za vse pridelke. Več pové posestnik Jožef Reš, branjevec, Renngasse št. 7. v Celovcu.

Peter Merlin,

„pri zlati krogli“

stara trgovska hiša za tržaško blago in železino v Celovcu, kosarske ulice, priporoča svojo veliko zalogo najboljših kave, sladkorja, petroleja itd. Prodaja tudi dobra vina, rum in druge žgane pijače, barve, izvrstno moko in južno sadje. Nadalje prodaja vsakovrstno orodje in posodo iz železa, pleha, bakra, cina itd. Za poštenost blaga se jamči; cene so nizke.

Peter Fessl,

urar na starem trgu števil. 10 v Celovcu.

Zlate ure za gospode po gld. 22.— in više.

„ „ za gospe „ „ 13.50 „ „

Srebrne remontoir-ure „ „ 7.— „ „

Srebrne remontoir-ure za gospode „ „ 7.— „ „

Srebrne ure za gospe „ „ 7.50 „ „

Srebrne ure na ključ „ „ 6.80 „ „

Za pristno zlato in srebro se jamči.

Ure iz nikla in metala po 4 gld. in više.

Veržice iz nikla in metala po 25 kr. in više.

Privezki iz nikla ali metala po 15 kr. in više.

Poprave se izvršijo hitro in dober kup.

Za nove ure in poprave se jamči dve leti.

Služba organista in mežnarja

išče dobro izurjen orglar, oženjen, 35 let star. Poudbe v tej zadevi naj se pošiljajo na uredništvo „Mira“.

Julius Ivanetič,

trgovec s tržaškim blagom v Celovcu,

Šent-Vidsko
predmestje

„pri angelju“

Wodley-eve
ulice št. 8,

priporoča svojo veliko zalogo špecerijskega, kolonijalnega in materijalnega blaga, finega ruma, pravega francoskega kónjaka in izvrstnega brinjevca. Na prodaj ima tudi pristna, nepokvarjena tirolska in avstrijska vina, izvrstno kavo raznih vrst, sladkor, riž, moko, fine kranjske klobase, sir, salami in druge slaščice, vse po najnižjih cenah, zagotavlja pošteno in vestno postrežbo.

➔ **Prodaja le samo sveže (frišno) blago.** ➔
Zunanja naročila izvršujejo se točno. — Kramarjem iz dežele se cene zdatno znižajo.

Izjava

➔ **Tovarna FRANC KATHREINER-jevih dedičev** ➔

v Stadlavu, na Dunaju in v Monakovem

izdeluje sladno kavo z okusom bobove kave in jo prodaja v zavojih, ki nosijo moje ime in mojo podobo.

To se godi z mojim izrečnim dovoljenjem, ker sem se prepričal, da se v tej sladni kavi, ki ima pa okus prave kave, ne nahaja škodljivi strup „kofein“.

Nasprotno ima Kathreinerjeva sladna kava to veliko prednost, da se more vsak odvaditi bobove kave, tudi tak, ki mu je sladni okus zopern, in da se zamore navaditi te veliko zdravejšje in tečnejše kave, kar služi tudi našim kmetovalcem v korist.

V Wörishofenu, dne 1. marca 1892.

B. Kneipp l. r., kat. župnik.

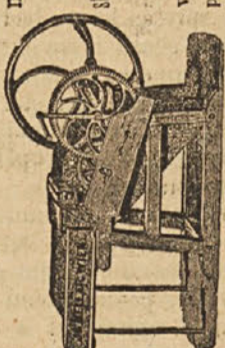
Malo posestvo na prodaj,

obstoječe iz 7 birnov posetje, veliko lesa in dveh novo zidanih hiš. Pri hiši se pravi pri Stritihu v Dvoru; pošta Šmihel nad Pliberkom. Cena 2500 gld. Več pové posestnica Jera Stritih v Dvoru.

Vse stroje za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo, mlatiline, čistilnice za žito, trierje, slamoreznice, mline za sadje, karkor vse druge stroje in pripave za kmetijstvo, vinarstvo in sadjarstvo itd. priporoča v največji in najboljši obliki, po ceni:

IG. HELLER, DUNAJ,
Praterstrasse 78.

Illustrirani zapiski in polovina pisma v hrvaškem, nemškem, latinskem in slovenskem jeziku po zahtevanju brezplačno in franco. — Čas za poskušajo — garancija, spetni pogoj. — **Zopet enišne cene!**



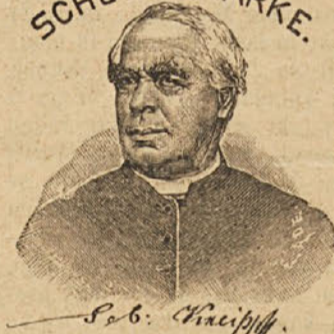
Herderjeva bukvarna v Freiburgu v Breisgavi.
B. Herder, Dunaj, I. Wollzeile 33.

Ravnokar je izišla in se dobi v vseh bukvarnah šolska knjižica:

Knecht, dr. Fr. J., „ZGODBE SV. PISMA“

za nižje razrede ljudskih šol. Poslovenil Ivan Skuhala, dekan v Ljutomeru. S 47. podobami. Z dovoljenjem knezo-škofijskih ordinarijatov Lavantinskega, Ljubljanskega in Krškega. **Tretji natis.** 12^o. (IV. in 95 str.) 20 kr. avstr. velj. Vezana v polusnju 26 kr. avstr. velj. (Slovenska prestava po Knecht: „Kurze Biblische Geschichte.“)

SCHUTZ - MARKE.



Kdor hoče uživati dobrote edino pristne, ne na pol sežgane in slabo okusne

Kneippove sladne kave, naj kupuje le rudeče, štiri-voglata zavoje od Oelzovih bratov, ki nosijo kot varnostno marko sliko s ponvo. Mešana z

Ölzovo kavo, ki je najboljša in najcenejša kavina primesa, daje kavo, ki bobovo breztečno kavo ualec prekosi, ki je zdrava, dober kup in tečna.

Bratje Ölz v Bregencu,

v Avstro-Ogarski državi edina od častitega gospoda župnika Kneippa priporočena tovarna za sladno kavo.

➔ Dobi se v vseh boljših prodajalnicah za tržaško blago.

Glas iz občinstva.

Kdor hoče dobro in po ceni tržaško blago, moko, špirit, sol, rženo žganje, milo (žajfo) in petrolej, naj gre v prodajalnico

Ferd. Mussi-ja,

„pri zlatem vencu“ na starem trgu št. 19 v Celovcu,

ki je vsega priporočila vredna. Vsak se lahko sam prepriča, da se mu bo vselej z dobrim in frišnim blagom postreglo.

Na prodaj

je hiša s prodajalnico z mešanim blagom, gospodarsko poslopje, vse v dobrem stanu, 3128 štirjaških sežnjev njiv, 57 sežnjev travnika, 501 sežnjev pašnika, za 1830 gld., od katerih zamore 800 uknjiženih na hiši ostati. Kje, se izve pri uredništvu „Mira“.

DOBRA KAVA

se naredi le s primesjo Kathreiner-Kneippove sladne kave.

Dobi se povsod.

Svari se pred ponarejenimi izdelki